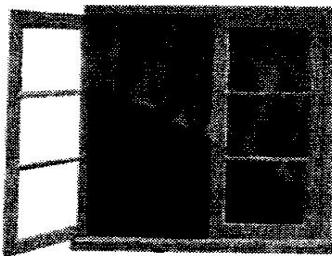

* הצלצול הגואל*

ענבל בושטי

מחר בבוקר אכנס בפעם הראשונה אל כיתה כמורה, ועוד בבית ספר תיכון! לו פרומה פרידמן, מורתית מהתיכון, הייתה יודעת זאת, בודאי הייתה מתחפcta בכיתה. במחשבה שנייה, היא בטח כבר פנסיונית, מלמדת שיעורים פרטיים והולכת לחוג ריקודי עם הערב. פניה מחיצות אליו בזיכרוני, ואני מחייבת לראשונה מאז שהבנתי כי בעוד כמה שעות אכנס לכיתה כמורה. אני. מורה. אני חייבת להירדם. המחשבות האלה מלחיצות אותי, אני צריכה כוחות לאחר. כן, לישון זה רעיון מצוין. אני יכולה לספור. זה לפחות עוזר. אולי אספר גירים.

התלמידים מיד ירגשו שהוא "בשר טרי". אני זכרת איך אנחנו נהנו במרות חדשנות או מחליפות, השם ייקום דמי. אכנס לכיתה, אסתכל להם ישר בעיניהם ואגיד: "אני יכולה להיות טובה, ואני יכולה להיות רעה, תלוי בכם!" ואז אדפק על השולחן בקשיחות. אווי, מה אני ר מבוי? מאיפה המשפט הזה? אני אכנס לכיתה ואגיד להם: "גם אני הייתי תלמידה עד לא זמן. אני יודעת שהזענו של גدول לפטפט ולזרוק סוללות של ניידים כשאני לא רואה, כי המיתוס של עיניים בגב התנפץ זמן. אבל תהשבו בי, אני בדיקת מותכם". כן בטח, ואז אני גם אלך אתם לערב כיתה ואתגנב לעשן אתכם בשירותים. טוב, סליין, די, וכי לישון כבר. גיר אחד, גיר שני, גיר שלישי... פשוט אהיה נחמדה כמו שאני יודעת. מקצועית, מתחשבת וمبינה מחד, וקשותה מאידך. גיר ראשון, גיר שני, גיר שלישי... אהיה גיר קשות כמו ר מבוי, שמתחשב בכל התלמידים, גם באלה החדשים; ויהיו הרבה עיניים שמסתכלות מאחור בסוללות ניידות ואומרות "שייה כאן שקט בבקשת או שאני יורה, ידיים למעלה, לא להתרץ ביריות כשחברים שלכם יורים". גירים מתועופפים. אני הכי אוהבת גרי תעופה, יש בהם משהו מרגיע.

* כל השמות בסיפור בדיוניים.

צלצול נורא. הצלצול של "השעון המעוור" העיר אוטי. איזה צלצול נורא. אם זה היה תלוי بي, הייתי משנה את שמו לשם הולם יותר, כמו "השעון הנורא". אויל לא, אני מארחתה. מהר. לkom. סיודורי חדר מקלחת, סلسולי מראה, אוכל, תיק והופ לרכב. "חובה לחגור גם מאחור" - מתנגן בגלג"ץ - ואני בכלל מלפנים, בחזית הקרב אל מול היום הראשון כמורה.

צלצול. צללו הנעים של הצלצול. השיעור הסתיים, סוף כל סוף. בדיעד, הייתה צריכה לבחור בטקטיות ה"רמגו", כי זו הייתה וייטנאם, ואני הייתה בשבי האויב. הם ירו בדיחות, הפגיצו ציניות, שתלו מוקשי חוסר הקשבה וזלזול. ואני עמדתי שם, ספרתי גירים והתפלلت לסוף טוב.

יצאת מהכיתה רק אחורי שהיא הטרונקה מתלמידים. לא רציתי לראות אף אחד. נשأتي תפילה קצרה לאלהים וביקשתי להיעלם אם אפשר. כרגע לא הייתה תשובה. יצאת אל הפרוזדור, ומשם דרך השביל הצדדי ניסיתי להגיא אל השער האחורי כדי לחמק הביתה. וזה ראייתם.

קבוצת תלמידים מאחת הכיתות המקבילות. הייתה ביןיהם את סטאר המגודל מהכיתה שלי. "הכיתה שלי". הם לא היו שלי. במקרה הטוב הייתה אני שלהם. הם גדרו את צליל. באותו רגע לא ידעת את שמו כי הוא היה בין הבודדים שלא הפריעו לי בשיעור, ושמו לא נקלט עדין במוחי הנסוע. בכל מקרה, צליל בכיה, כשהוא ממלא ביואש: "תעזבו אותי, בבקשה, תעזבו אותי". נראה היה ששאר הנערים הנהנים עוד יותר מתחנוינו וגוררים אותו יתר שאות אל כיוון השירותים.

היו שם חמשה. מלבד צליל כולם היו גבוהים ממני, וביטה ובטה חזקים ממני. דומיהם הכריעו אותי בקהלות רבה לפני פניו כמה דקות בכיתה. הם יכירו אותי בקהלותשוב. מן הסתם יכנסו אותו לשירותים ויצחקו עליו קצת ואז ישחררו אותו. ככה זה ילדים. לעיתים אכזריים. אולי זה חלק מהסוציאלייזציה שלהם. כן, הוא יהיה בסדר. בטח ועוד כמה דקות-Amotz אוטם משחקים יחד וצוחקים. הסתובבת.

"המורה, בבקשה, עזרה", נשמע בקול מצויץ, מתחנן. הסתובבת.

כל המבטים היו נעוצים بي, על פניו של סטאר היה תלוי חיוך של בוז, וצליל נראה היה כסמרטוט מתחת לדמעות ולבוז שנאסר לכסות את השפלה. סטאר פלט: "זה בסדר המורה, רק משחקים, את יכולה ללכת".

שלושת המילים האחרות נאמרו בהטעמה שגרמה לי להצטמר בಗלי קור מהירם.

זה הזמן להוראות, חשבתי, או אולי להודות. פחדתי. התלבשתי במעט קור הרוח שהצלחתי לאסוף: "המשחק הזה לא נראה לי, תשחררו אותו".
זאת לא, מה תעשי, מורתני? הם החלו להתקרב אליו צוחקים. סטאר פתאום היכה בחזקה על פניו של צלייל, צליל נפל וצעק. אני חושבת אבל אני לא בטוחה, היה זה הצליל הנורא של הסטירה שהחריש את אוזני, דהר אל פנוי וסטר עלייהן בלי קול.

"זאת לא נשחרר אותו, מה תעשי?"
מה אני עשו? צליל על הרצפה. בוכה. מסתכל بي מקווה לישועה. החמישייה נעמדת מולי, צוחקת. לרגע קצר עברה בי המחשבה שזו אני או הם, והתחלפה במחשבה שזו בעצם צליל או הם. אני צריכה לבוחר. אין בחירה, יש רק אפשרות אחת. צלייל.

"הופציה הזאת לא קיימת, תשחררו אותו", שמעתי את עצמי אומרת. הפחד נמוג, רק תחושה טובה של להיות במקום הנכון בזמן הנכון.
"עכשו!" הוספתי.

הם שיחררו אותו והלכו משם בלי להסתכל אחרנית.
"תודה", הוא אמר. חיק, המתין רגע קל והלך. המשכתי לעמוד שם עוד כמה דקות. בתחילת חשבתי שאני מזועזעת, אולי בהלם, ואז גיליתי שאני מחייכת. הבנתי. אני יכולה. צריים אותי. בחרתי בצליל.